25/05/2022

Η ομιλία του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου κατά το Τρισάγιο για τον αείμνηστο Μητροπολίτη Δράμας

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης, αμέσως μετά την άφιξή του στο αεροδρόμιο "Μ. Αλέξανδρος" της Χρυσούπολης Καβάλας, μετέβη στην Ιερά Μονή Αναλήψεως του Σωτήρος, στο χωριό Ταξιάρχες του νομού Δράμας, όπου τέλεσε Τρισάγιο στον τάφο του αειμνήστου Μητροπολίτου Δράμας κυρού Παύλου, υπερμάχου των δικαίων της Μητρός Εκκλησίας και προσωπικού του φίλου. Ιδιαίτερα συγκινημένος ο Οικουμενικός Πατριάρχης μίλησε για τον Δράμας Παύλο, συλλυπούμενος τη μητέρα και την αδελφή του αειμνήστου Ιεράρχου.

Ακολουθεί η ομιλία του Παναγιωτάτου:

Πολυφίλητέ μοι Παῦλε,

Ἦλθεν ἀδά «ὁ Τρανόν» ἀπό τήν Βασιλίδα! Ἦλθεν ὁ Πατριάρχης σου, ὁ Πατριάρχης τῆς Ρωμηοσύνης μας, ὁ φίλος σου ὁ γνήσιος. Ὅταν ἔμαθα, ἀδελφέ, τά περί τῆς ἐκδημίας σου, μετά τήν πρώτη ἔκπληξη τοῦ κεραυνοῦ καί τήν βροντή τῆς εἰδήσεως, ἀμέσως εἶπα μέσα μου ὅτι στήν πρώτη μου Ἱεραποδημία στήν Ἑλλάδα, θά ἔλθω κατευθεῖαν στόν τάφο σου, νά γονατίσω καί νά σοῦ διαβάσω Τρισάγιο κατά τίς παραδόσεις τῆς πίστεώς μας. Καί ἰδού!

Ἦλθα σήμερα κατευθεῖαν ἀπό τήν Πόλι πού τόσο ἀγάπησες! Ἦλθα ἀπό τό Φανάρι, ἀπό ἐκεῖ πού χτυπᾷ ἡ καρδιά τοῦ Πόντου, τῆς Μικρασίας, τῆς Καππαδοκίας, τῆς Θράκης, Ἀνατολικῆς καί Δυτικῆς, τῆς Μακεδονίας, τῆς Ἠπείρου, τῶν νησιῶν μας στό Αἰγαῖο πού μόνον ἐνώνει. Ἦλθα ἀπό τήν ἕδρα τῆς Ρωμηοσύνης γιά νά σοῦ πῶ ἀπό κοντά: «Ἀδελφέ, Χριστός Ἀνέστη!» Ρωμηοί, καί μάλιστα κληρικοί σάν κι ἐσένα, εἶναι φορεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναστασίμου ἤθους! Γνωρίζουν νά ζοῦν καί γνωρίζουν νά πεθαίνουν.

Λεβέντες, ὄρθιοι στή ζωή καί στόν Θάνατο! Ἀλύγιστοι στίς δυσκολίες, ἀνυποχώρητοι στόν πειρασμό τῆς ἐξουσίας, ἀκαταπόνητοι στήν διακονία τῶν ἱερῶν ὑποθέσεων. Αὐτός ἤσουν, ἅγιε ἀδελφέ! Αὐτός ἤσουν γιά τό Φανάρι μας, γιά τό Πατριαρχεῖο μας, γιά τήν Ἐκκλησία πού ὥρισαν οἱ κανόνες νά σκεπάζῃ καί τόν Πόντο τῆς καρδίας σου! Εἶχες ἰδανικά καί αὐτά ἐπέλεξες νά διακονῇς μέ Ἀλήθεια καί ἀγάπη!

Ἀπό αὐτό τό Φανάρι ἦλθα ὥστε νά τιμήσω ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης σου τήν ἀφοσίωσι καί τήν φιλία σου. Ἀφοσίωσι ἐκ σπλάχνων, φιλία ψυχῆς. Ἦλθα, μέ λίγα ἄνθη στά χέρια ἀπό τό χωριό τῶν προγόνων σου στόν Πόντο, πού τά ἔφερε ὁ ἐπιστήθιος φίλος σου Efkan Bey· ἦλθα ἐδῶ ὅπου ἀσκήθηκε καί ἐτάφη ὁ συντοπίτης σου Ὅσιος Γεώργιος ὁ Καρσλίδης, ὁ ὁποῖος ἀπήλαυσε τή στοργική ἀνακομιδή σου καί τίς μέριμνες ἀπό ἐσένα περί τῆς Ἁγιοκατατάξεώς του. Πλάϊ του ἀναπαύεσαι. Πλάϊ καί στήν ὀξυδερκῆ καί ἀνδρεία Γερόντισσα Ἀκυλίνα, τήν μεγάλη αὐτή Ἡγουμένη τῆς Μονῆς. Εὐλογημένη ἡ Μάνδρα τῆς Ἀναλήψεως πού ἀνέλαβε τά τίμια σώματα εὐλογημένων ἀνθρώπων, ὅσον οἱ ψυχές των θά προγεύωνται τῆς γλυκύτητος τοῦ Παραδείσου.

Ἀδελφέ μου Παῦλε,

Ἦλθα νά σοῦ πῶ ἕνα μεγάλο «εὐχαριστῶ»! Ὄχι διότι ἐργάσθηκες γιά τήν Ἐκκλησία-αὐτό εἶναι καί θά πρέπει νά εἶναι ἡ ἐπιλογή κάθε κληρικοῦ-, ἀλλά διότι ἐπέλεξες τήν ὁδό τῆς Ἀληθείας καί τῆς ἐντιμότητος! Ἀγάπησες μέ ὅλο σου τό «εἶναι» τό Φανάρι μας, τή Ρωμηοσύνη, τά χώματα τῆς γενετείρας τῶν προγόνων σου. Ἀναδείχθηκες ἄξιος διάδοχος μορφῶν σπουδαίων Ποντίων, μέ λογιότητα, μέ μεράκι, μέ ὁραματισμούς, μέ λογισμό καί μ᾽ ὄνειρο. Ἦσουν ποιμένας, δεσπότης, κληρικός, φιλογενής, πεπαιδευμένος, ἀτόφιος, ἀληθινός, χωρίς τήν ὑπερβολή τῆς ἐπιδειξιομανίας ἀλλά μέ τό μεγαλεῖο τῆς σεμνότητος.

Ὁ Πόντος, ἴσως ποῦν πολλοί ὅτι τώρα ὀρφάνεψε! Ξεχνοῦν ἴσως αὐτό πού ἀκράδαντα πίστευες: «Ἡ Ρωμανία κι ἄν πέρασεν, ἀνθεῖ καί φέρει κι ἄλλο». Εἶπες χειροτονούμενος Ἀρχιερεύς: «Νοερῶς καθ᾽ ἑκάστην ἐπισκέπτομαι τόν Πόντον τόν «ἀνάσπαλτον, τόν τσιτσεκοσκεπαγμένον», πραγματοποιῶν καρδιακόν προσκύνημα εἰς τήν πόλιν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Εὐγενίου, τήν κλεινήν καί περίδοξον Τραπεζοῦντα, ἀνέρχομαι εἰς τόν Φαιόν λόφον, ἔνθα τά ἀνάκτορα τῶν Μεγάλων Κομνηνῶν, ἀποθαυμάζω τήν καλλίστην θέαν, φέρω εἰς τά χείλη μου τούς στίχους τοῦ ποντίου δημώδους ᾄσματος: «ἐξέβα ᾽παν᾽ σό Πόζ-τεπέ κι εἶδα τήν Τραπεζοῦνταν, ἔμορφος κάτω σό Μεϊτάν, κι ἄσκεμος σήν Δαφνούνταν». Ἐξυμνῶ μετά τοῦ νομοφύλακος Ἰωάννου τοῦ Εὐγενικοῦ τό κάλλος τῶν Ναῶν αὐτῆς: «Καί αἴρει αὕτη κύκλῳ τούς ὀφθαλμούς, ἡ νέα Σιών, καί βλέπει θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρας ἐκ δυσμῶν καί βορρᾶ καί θαλάσσης καί ἑώας τά τέκνα αὐτῆς, τούς ἱερούς Πατέρας, ἐν τοῖς θείοις τεμένεσιν ἀπαύστως εὐλογοῦντας Θεόν», καί ἐν συγκινήσει ἀναλογίζο-μαι ὁποίας παρακαταθήκης φύλαξ καί φορεύς ὑπάρχω.”.

Αὐτῆς τῆς περιωπῆς Πόντιος Ἱεράρχης ὑπῆρξες! Ἀητός μονοκέ-φαλος, σάν ἐκείνους πού κοσμοῦσαν τά Βασιλικά ἐνδύματα Μανουήλ Α΄, τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας Τραπεζοῦντος, στραμμένος, δηλαδή, μόνον πρός Ἀνατολάς!

Καί ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως δέν πρόκειται νά λησμονήσῃ αὐτόν τόν ἀνυστερόβουλο προσανατολισμό σου, τήν ἀγάπη σου, τήν γενναιότητά σου, τήν παρρησία σου, τήν προάσπισι τῶν εὐθυνῶν της, τήν πιστότητά σου ἀκόμη καί μόνος μονώτατος μένοντας. Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία γνωρίζει μέ σοφία νά τιμᾷ τούς ἀνθρώπους πού σπεύδουν νά τήν τιμοῦν καί νά φερθοῦν μέ στοργή στό πενιχρό μεγαλεῖο καί στήν κατά κόσμον ἀδυναμία της.

Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι τόν Πόντο θά τόν ἔχω σάν τά μάτια μου, ὅπως μοῦ τόν κληροδότησαν οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι. Θά συνεχίσω, ὅσο μοῦ ἐπιτρέπει ὁ Θεός, νά τόν περιδιαβαίνω, νά τόν φροντίζω, νά τόν ἀγαπῶ, νά βλέπω στά σεμνώματά του τήν ἀγάπη σου, νά ἀφουγκράζωμαι στήν Κρώμνη τίς προγονικές σου διηγήσεις, νά ἡμερεύω τήν ψυχή μου στήν Ἴμερα, στήν ἑπτάκωμο Σάντα νά σέ συνδυάζω μέ τό μαρτυρολόγιο, νά σέ θυμᾶμαι στίς Λειτουργίες στοῦ Μελᾶ, νά νοσταλγῶ τό βραχῶδες καί ἄκαμπτο τοῦ φρονήματός σου ὑπέρ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Καί, λοιπόν, φίλε Δράμας Παῦλε, σέ ἀποχαιρετῶ μέ τή θέρμη τῆς φιλίας δύο Ποντιοκαππαδοκῶν Ἁγίων, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καί Βασιλείου τοῦ Μεγάλου:

«Σέ παρακαλῶ νά εἶσαι κοντά μου, νά σέ καίῃ ἡ ἴδια φλόγα τῆς ἀρετῆς καί νά συνεργάζεσαι μαζύ μου, καί ὅποια ὠφέλεια εἴχαμε συγκεντρώσει κάποτε, νά τήν διατηρῇς μέ τίς προσευχές, γιά νά μή διαλυθοῦμε σάν σκιά λίγο λίγο καθώς γέρνει ἡ μέρα». (Ἐπιστολή Η’, Βασιλείῳ…PG 37, 32 Α-Β).

Χριστός Ἀνέστη!